

20:28 19:24

עלון חמס

לפרשת השבוע

פנחס

הפטרה: דברי ירמיהו

שבת מברכין

"וביום השבת" [כח,
ט]

סליחה, כבוד הרב" שאלה אישה את ר' שלום שבדרון: "הרב הסכים לברך אותי, ואני יודעת שהמברך מניח ידו על ראש המתברך. למה לא הניח הצדיק את ידיו על ראשי"? הייתה זו אישה רחוקה משמירת תורה ומצוות. חייך רבי שלום והשיב לה על אתר: "האם אי פעם ברכת על הנרות בערב שבת"? שאל. "כן בערב כיפור הדלקתי וברכתי", השיבה האישה. "האם בשעה שברכת הנחת את ידיך על האש?... בוודאי שלא! אף כל נגיעה בדבר שהתורה אסרה, אש היא! תשובה שנונה, אבל יש כאן עומק נוסף, רחב וברור יותר. איסור ועבירה – הם אש! אין מניחים ידיים על אש! התשובה אינה פרי מוחו בלבד, אלא פרי ליבו הבוהר ביראת שמים של ר' שלום. מיד ברגע שנשאל, למה לא יניח את ידיו, ראה לפניו אש אוכלת (אמונה שלמה)

תרפ"א - תשע"ד 1920-2013

מה אומרים על העלון?
נשמח לשמוע -
0506255911

משל היה מלך אחד עובר

בדרך, ונוסע עם שריו הנכבדים. והנה בדורות

ההם, לא כולם הכירו את המלך. בדרך, עבר המלך בסמוך לקבוצה של ילדים ששיחקו להנאתם. ראו את המלך, קפץ הילד הגדול שבחבורה, חטף את הכובע של המלך והחל המלך "להכריז בצחוק: "מי רוצה לקנות כובע? מי קונה כעס מאד, וחשב לדון את הילד על ביון המלוכה ולהמית אותו. ראה זאת אחד השרים, מה עשה? ירד מהמרכבה, ניגש את הילד וסטר לו בחזקה על לחיו. חטף את הכובע מידי והשיבו על ראשו של המלך. וחמת המלך שככה. המלך נרגע מכעסו. נמצא אם כן, שאותו שר שסטר לילד, כך. עשה לו טובה גדולה, כי בזאת הצילה מן המוות לחיים עשה פנחס. באותה שנה היה כעס גדול על עם ישראל, כי אלוקינו שונא זימה, ועם ישראל נכשלו אז בעבירות החמורות ביותר, וכבר חשב ה' יתברך לכלות את בני ישראל בחמתו. בא פנחס והכה את זמרי ואת כזבי, המית את שניהם, ובמעשה זה הטיב טובה גדולה לכל ישראל, שעל ידו חמת המלך שככה, ופסקה המגיפה. לכן אמר ה' במדרש אמרו. "יתברך, "הנני נותן לו את בריתי שלום רבתינו, "לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום" – בדין הוא שייטול שכרו! כלומר, מגיע לו לפנחס שכר מיוחד על מעשהו הנכבד. אך עלינו לשאול, מה המיוחד במעשהו של פנחס? הרי משה רבינו עשה פי כמה וכמה לטובת עם ישראל. הנה לאחר מעשה העגל, שה' יתברך חשב לכולות את ישראל ח'ו, ומשה רבינו נעשה חולה והתפלל עליהם, וכן אירע כמה פעמים, ולא מצאנו שמשם רבינו קיבל אות הצטיינות מיוחדת על המעשים הללו, אם כן, במה נשתנה והפירוש הפשוט בזה, ?מעשהו של פנחס ממעשיו של משה כי הנה למשל רועה צאן, שיש לו צאן והוא אחראי עליהם, והוא הולך עמם למדבר כדי שירעו שם. והנה באה אורחת ואבים לקראתו, ורצו לטרוף את הצאן. עמד הרועה ושם נפשו בכפו להגן עליהם, החל מכה את הזאבים, והם יללו בקול וקראו לחבריהם, אך הוא לא אמר נואש, והמשיך להילחם עד שהניס את כל הזאבים והציל את צאנו. הנה כשישוב הרועה לעירו, אף אחד לא יחלל אותו באופן מיוחד על מעשיו, כי זוהי עבודתו! הוא אחראי על שמירת הצאן! אותו הדבר משה רבינו, שהוא "רעיא מהימנא", רועה נאמן של עם ישראל, הרי תפקידו הוא להגן על צאנו. אך פנחס היה אדם מן השורה, אין עליו אחריות על עם ישראל, ובכל זאת הוא התגייס מעצמו ושם נפשו בכפו, עשה את עצמו וקן, החביא את הרומח תחת בגדיו, ונכנס כשהוא נשען על מקלו לאהל של זמרי שהיה נשיא בית אב משמעון, וכמה אלפים הקיפו את האהל שלו, והוא נכנס לשם להרוג אותו. אין זה תפקידו, והוא התנדב מעצמו, לכן ראוי הוא לשכר מיוחד

מותר לדבר בבית הכנסת
רק עם ה' יתברך

בן ברטה ועלמה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

זיסים אלבס

אליהו שלם בן מזל

שושנה בת ויקטוריה

זוהרה בת רחל

איציק הרוש

רפי גולן

ר' רחמים רובין

ברטה בת מרים

לאה חכמון בת מרים

יעקב אסטרוב בן זהבה

שלמה בן שושנה

אברהם בן שושנה

יִלְדֵי הַשַּׁבָּת יְלָדִים יְקָרִים!

"הבה נברח", אמרו זה לזה, ובהודמנות הראשונה שנקרתה לידם הצליחו לחמוק מחבורת השודדים וחזרו לארמון. דרך ארכה וקשה עברו עד שהגיעו אל המלך. "אבא, אבא! חזרנו אליך!" קראו הבנים אל אביהם.

"יום תרועה יהיה לכם" (במדבר כט, א)

ביער אחד, גדול ומפחיד, הלכו להם הבנים של המלך. פתאום נעצרו בחדרה נוראה: מולם הלכה והתקרבה קבוצת שודדים! בני המלך הביטו בעיניים מבהלות בשודדים שהלכו והתקרבו אליהם. עוד רגע הם בודאי יהרגו אותם. "יש לנו רעיון בשבילכם", אמרו השודדים לנסיכים. "אם תצטרפו אלינו ותהפכו לשודדים כמונו – לא נהרג אתכם. הסרים לנו בחבורה שודדים נוספים שיעזרו לנו בשד". בלית ברירה נענו בני המלך לשודדים והצטרפו לחבורתם. התחילו גם הם להתנהג כמו שודדים – לגנב מאנשים כסף ולוהג אותם. עברה תקופה ארכה, ולבני המלך נמאס להיות שודדים. "הבה נברח", אמרו זה לזה, ובהודמנות הראשונה שנקרתה לידם הצליחו לחמוק מחבורת השודדים וחזרו לארמון. דרך ארכה וקשה עברו עד שהגיעו אל המלך. "אבא, אבא! חזרנו אליך!" קראו הבנים אל אביהם. אבל המלך לא הקשיב להם. "אבא, הקשב לנו, אנחנו הבנים שלך!" קראו הבנים בצער נורא. אבל המלך סובב את הראש, הוא לא הסכים להתייחס אליהם. הבנים התפלאו מאד. איך יתכן שאביהם הרחמן לא רוצה לשמע אותם?! "אתם יודעים מה?" אמר אחד הבנים לאחר, "נראה לי ששכחנו את השפה שבה היינו רגילים לדבר אל אבינו המלך. אבא פשוט לא מבין אותנו! אנחנו מדברים בשפה של שודדים!" "נכון!" הבינו יתר האחים. "מה נעשה?!" הביטו הבנים באביהם המלך. הם הרגישו רצון חזק כל-כך לחזור ולהתקרב אליו, שיאהב אותם כמו פעם – ואז, פתאום, פרצו בבכי גדול. הם צעקו ובכו בלי מלים, כדי שאבא ישים לב, ישמע את קולם, ויתמלא ברחמים על בניו האובדים. גם השופר משמיע קול בלי מלים, אבל יש בו כח חזק, כי הוא הקול שלנו. קול של ענוה, קול של בקשה ותחנון. בקול הזה אנחנו מעוררים את רחמיו של הקדוש-ברוך-הוא. ראש-השנה כבר מתקרב אלינו, הגיע הזמן לחזור בתשובה. נכון שבמשך השנה נכשלנו בעברות והתרחקנו מהיכל המלך – הקדוש-ברוך-הוא. אולי שכחנו איך מדברים ואיך מתנהגים בנים של מלך. תקיעת השופר היא העצה שלנו, איך להשמיע את קולנו לפני השם. בראש-השנה נזכר שהזמן של תקיעת שופר הוא גדול ונשגב מאד, אלו הם רגעים שאפשר להתחרט בהם על העברות ולקבל על עצמנו לעשות מצוות. זהו זמן שבו אפשר לבקש בלב את הבקשות שלנו, ולהרגיש קרובים-קרובים אל אבא, בורא העולמים.

הקב"ה "רגע באפו", ממשיך לעולם אף, זעם, מידת הגבורה, שנאמר "וא-ל זעם בכל יום. וכמה? רגע, רגע באפו." כי אי אפשר לעולם להתקיים רק בחסד, צריך שיהיה גבול, גבורה. וכמו שהחסד בונה עולם, שנאמר "עולם, חסד יבנה", גם הגבורה בונה באדם אפשרות להתגבר, כוח להתגבר על תאוותיו הגופניות, בפרט על העניין שאמרנו שחסד יכול להביא לעריות. וגבורה ודין מגבילים את האדם בעניין הזה של עריות, נותנים לו כוח להתגבר.

והנה אותו הרשע רצה לקלל את ישראל, רצה לעורר עליהם קטרוג על ידי מידת הדין, חיפש את הרגע שהקב"ה פועל על פי הדין, והוא כבר בכשפיו ובקסמיו שלו ושל בלק ביחד ימשיכו לעולם קללה, קליפה, יתפסו את עם ישראל באיזה נקודה. מה עשה הקב"ה? לא זעם בכל אותם הימים, לא השפיע שום דין בעולם, שום גבורה, כדי לא לתת לו אפשרות. לכן "עמי, זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב, ומה ענה אתו בלעם בן בעור מן השטים עד הגלגל, למען דעת צדקות ה'", הקב"ה כל כך אהב את ישראל, עד שבכל אותם הזמנים לא השפיע גבורה ודין כלל. וכמה שבלעם ניסה וחשב, אולי בצורה כזאת כן אצליח לקלל אותם, אולי בצורה אחרת... הקב"ה סגר את הכול, הפך את הכול, הפך סדרי בראשית בשביל עם ישראל.

ה'כנסת יחזקאל' נפטר
בשנת תק"ט הגאון רבי יחזקאל
ב"ר אברהם קצנלבויגן, אב"ד
אה"ו. בעל 'כנסת יחזקאל'. כל
גדולי העולם עמדו אתו בקשרי
הלכה, ובספרו מצינו כמה
חדושים שחדש עוד בימי עלומיו.
בספר 'יערות דבש' להגה"ק רבי
יונתן אייבשיץ זצ"ל מצינו ב'
הספדים עליו.

"כל אדם המענג את השבת, יינתנו לו כל משאלות ליבו".

נתיבי אור

אוצר אהרן נ'ס"ט י"ד

**עשו היה אדם גדול ,
והראיה – שראשו זכה
להיקבר במערת
המכפלה , אולם הוא
היה מונע על ידי
תאוותיו , מה שסמאו
את עיניו . בשל
התאוות הללו הוא
איבד את הזכות להיות
אחד מן האבות
הקדושים !**

זיזוק לאליה

**"את קרבני לחמי לאשי ריח ניחוחי
תשמרו" [כח, ב]**

דרכו בקודש של הרה"ק ר' אברהם המגיד מטריסק, הייתה, ליתן לכל החסידים הבאים להסתופף בצלו לאכול על שולחנו. היו נוסעים אליו חסידים למאות ולאלפים, וביניהם אנשי מעשה יראים ושלמים, תלמידי חכמים גדולים ורבנים מפורסמים, וגם עשירים ואמידים, וכולם היו צריכים לאכול אצלו כל זמן שבאו, בין בחול ובין בשבת או ביום טוב. אחר היום טוב, הזמן שהחסידים נוסעים בהמוניהם, היה הצדיק נעשה בעל חוב גדול. נכנסו פעם אליו אנשים מכובדים, מהמקורבים שלו, ושאלו את פיו, היות שההוצאה על מזונות החסידים מרובה, והרבי נעשה בעל חוב, ומוכרח הוא לשלוח משולח לאסוף כסף מהחסידים בשביל לפרוע החובות, ובכן הלא מוטב שהרבי לא ייתן לחסידים לאכול ולא יצטרך אחר כך ליקה מאתם מעות לשלם החובות. שתק מה הרבי. חשבו החסידים שמן הסתם שתיקה כהודאה, ונכנסו עוד פעם לדבר על כך בפרטות פתח הצדיק ואמר, בזמן שבית המקדש היה קיים אמרו חז"ל המזבח מכפר, ועכשיו שולחנו של אדם מכפר, ובכן אני אומר "את קרבני", הקרבן שלי הוא, "לחמי לאשי", מה שאני נותן לחם לאנשים שלי, ובוזה יש "ריח ניחוח לה", וסליחה וכפרה לי ולכל החסידים.

כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם

הרבי מלובביץ

חב"ד
כל הלב לכל אחד

רבי מנחם מנדל שניאורסון

פנחס זכה על מעשהו לשכר של "ברית כהונת עולם". לפי פשוטם של דברים, הובטה שצאצאיו יהיו כוהנים לנצח. אך הספרי (סוף פרשת בלק) מגלה עומק נפלא: לא השכר בלבד תמידי, אלא גם מעשה הכפרה של פנחס, "ויכפר על בני ישראל" – "עומד ומכפר עד שיחיו המתים". כלומר, פעולתו לא הייתה חד-פעמית וחולפת, אלא כפרה רצופה ובלתי-פוסקת, עד הגאולה – מפני שגם החטא מוסיף להתעורר במרוצת הדורות. רעיון דומה לומד הגאון הרוגוצ'ובי על הנאמר בספר יהושע (כב, ז) בעניין עוון פעור: "אשר לא הטהרנו ממנו עד היום הזה". לדבריו, מכאן ראיה שכפרת פנחס היא 'פעולה נמשכת', לפי שהחטא הוא 'עוון נמשך'. חטא חמור כל-כך איננו נמחק על אף הכפרה המידית, ורק בתחיית המתים, כשיבוא יום הדין הגדול, ימורק החטא לחלוטין.

החטא משתקף בטומאת מת, שהיא החמורה שבטומאות. לנוכח זאת משה רבנו "נתכרכמו פניו", והוא תהה: "במה תהא טהרתו?". ואז גילה לו הקב"ה את מצוות פרה אדומה, המטהרת טמאי מת. גם תקופת הגלות היא מעין 'פרה אדומה' (ילקוט שמעוני, חוקת, רמז תשנט). ועל כך דורשים: "ויקחו אליך פרה אדומה" – לוקחים את הגלויות ומביאים אותן למשה רבנו, שהוא 'גואל ראשון' וגואל אחרון, והוא 'שורף' אותן. כוח זה קיים אצל כל יהודי, שכן יש בו ניצוץ מנשמת משה, ובכוחו לשרוף את הגלות הפנימית שבנפשו ועל-ידי זה להחיש את שריפת הגלות הכללית. (תורת מנחם)

**מוזמנים לשיעור תורה מרתק קבוע כל שני ורביעי עם הרב
יהודה בר שלום שליט"א**

הדפסת , הפצת , זכית בזיכוי הרבים

מבט על מנהיג

ישראל שחטא – ישראל הוא

אומר ה"אור החיים" הקדוש פירוש. הוא אומר כך: "עוד יתבאר על פי מה שאמרו המקובלים שלא יידח ממנו נידח". עם ישראל... "ישראל שחטא – ישראל הוא"! לא יידח ממנו נידח. "עדיין נשארים ניצוצי קדושה בו". אז הוא אומר כך: "ושם איש ישראל" – הרי אפילו לאחר מעשה קרא אותו "איש ישראל", לא נעקר ממנו ולא נעקר משורשו, ולא נעקר מהמוכה, עדיין "שם איש ישראל", ומה שבא המוכה שהכה את המדינית, אותו חלק של זמרי שינק והתחבר עם המדינית, וכתוב שמי שבא

על גויה מתקשר אתה "כמו כלב" אז את ה"כלב" הזה, את המדינית הזאת, את ה"רשעות" הזאת – את זה הכה פנחס, את זה ניתק פנחס מזמרי, וחזר זמרי וניצוצות הקדושה שלו ונשאר עדיין איש ישראל! כל כך רוצה ה"אור החיים" הקדוש ללמד סנגוריא על האיש הזה.

"הנני נותן לו את בריתי שלום!" הגאון רבי יחזקאל לנדא זיע"א

המכונה "הנודע ביהודה" על שם ספרו, היה יושב בביתו ולומד בשעת לילה. בחוץ קר מאוד היה, גשם

רב ירד ורוחות סערו. לפתע שמע הרב קול בכי מחוץ לחלון ביתו, הוא סגר את הספר ויצא לראות לפשר הדבר. בחוץ פגש הוא נער נוצרי יושב ובוכה, ניגש אליו הרב ושאלו ברוך: "מדוע אתה בוכה?" השיב הנער: "אבי, אחד האופים בעיר הוא ואימי מתה, ואבי נשא לו אישה אחרת והיא אכזרית!! בכל יום מכריחה היא אותי לצאת לרחוב העיר עם סלים מלאים לחם ולמוכרם, ובסוף כל יום עלי להביא את הכסף לידה. אך היום אירע לי אסון, כי אמנם מכרתי את הלחם אך כעת בדרכי הביתה חשתי כי צרור הכסף נפל ממני ואבד... ואם אשוב לביתי בידיים ריקות, בוודאי שאקבל מהאם החורגת המרשעת מכות הגונות, ואיני יודע מה לעשות כעת... והנה אני יושב כאן בקור העז ובטני צובטת מרעב וצמא. נכמרו רחמיו של רבי יחזקאל על הנער המסכן ושאל: "כמה כסף היה בצרור הפדיון שאבד לך?" "עשרים זהובים", השיב הנער. מיד הוציא הרב עשרים זהובים ומסר לו באומרו: "הריי לך כסף הפדיון לתת לאמך החורגת, כעת הירגע נא, והנה לך עוד כמה דינרים בהם תקנה לך משהו לאכול ולשתות, ואכלת ושבעת!" "עברו כשלושים שנה ואותו מעשה כבר נשכח מזיכרונו של רבי יחזקאל. והנה בליל שביעי של פסח, קרוב לחצות הלילה נשמעו דפיקות על דלת ביתו של הרב. הרב פתח את הדלת ומולו עמד איש נוצרי. "דבר סתר לי אליך שיש בו משום פיקוח נפש", אמר האיש. הושיבו הרב בכיסא והלה החל לספר: "זוכרני עוד את החסד אשר עשית עמדי לפני עשרות שנים, בימי נעורי הצלת אותי מרעב וצמא ומן הקור הנורא ויותר מכך, ממכותיה של אם חורגת אכזרית, משום כך ראיתי חובה לעצמי לעשות חסד עמך ועם היהודים תושבי העיר הזאת, 'פראג'. 'אחד הכמרים, שונא ישראל מושבע, קרא לאסיפה של כל האופים הנוצרים ואני בתוכם, ואמר להם כי אם ברצונם לקבל מחילה וסליחה על כל פשעיהם ולהיכנס ישר לגן עדן, אז במוצאי חג הפסח שהיהודים ממהרים לקנות לחם חמץ מן הגויים, ישימו הם רעל בתוך הלחם שיאכלו היהודים וכך יעשו כלה (מלשון 'כליה') עם קהילת היהודים בפראג. בזכריי את חמלתך ורחמיך עלי, לא יכולתי להתאפק ולעמוד מנגד, לכן באתי להודיעך על כך ואתה עשה כחכמתך להציל את אחיך היהודים התמימים לבל יפלו ברשתו של הכומר הארור. הרב הודה לאופה הנוצרי מקרב לב ופטרו לשלום. למחרת הודיעו הגבאים שבכל בתי הכנסיות בפראג, מטעם הרב הגאון רבי יחזקאל לנדא, כי חרם חמור יוטל על מי שיקנה לחם חמץ מן הגויים במוצאי חג הפסח, כי סכנה גדולה נשקפת לכל מי שיטעם מן הלחם ההוא. יהודי פראג אשר ידועים היו באמונת חכמים חזקה ובאהבת התורה, קיימו וקיבלו על עצמם מיד את דברי הגאון ולא קנה אף לא יהודי אחד ולו כיכר לחם אחד מכל הלחם שאפו הגויים, ובכך הפירו את עצתו של אותו כומר צורר יהודים, ולכל ישראל הייתה הרווחה וישועה, כן תהיה לנו, אמן!"

סיפור לשבת

הרב ארנולד פלייט"א

מתוך [חולת חסד]

"והם מחזירים לי אהבה..." באור לכ"א בתמוז, שנת תשע"ה, נפטר בחיפה האדמו"ר רבי אליעזר הגר מסערט ויז'ניץ, והוא בן צ"א שנים. במשך למעלה מחמישים שנה הנהיג האדמו"ר את קהילתו בחיפה, במאור פנים ובענווה מופלגים שקשה למצוא כמותם. אף יהודים רבים - שומרי מצוות ושאינם - נמנו על משחרי פניו של האדמו"ר. אלפי חסידיו העידו יותר מפעם אחת: "כל אחד חש אצלו כבן יחיד..." "טרם מסע ההלוויה ההמוני, התבקש אחד מחסידי האדמו"ר, הרה"ג שמחה שטטנר שליט"א, שזכה לקשר הדוק עם הרבי זצ"ל במשך שנים רבות, לספר מעט על האדמו"ר הנערץ. למרות הכאב והצער בשעה זו, ניאות הרב לזיכוי הרבים לספר מאוצרו: לפני כעשרים שנה נפטר אחיו (מאמו) של האדמו"ר מסערט - ויז'ניץ, הלא הוא רבי חיים נפתלי אדלר זצ"ל. האדמו"ר ישב שבעה יחד עם אָ חיו, ואני הגעתי בין מאות החסידים לנחם" מספר הרב. "מטבע הדברים באירוע שכזה הבית הומה מאישים חשובים ועוזריהם, כשבין לבין מצטופפים המוני סקרנים. האבלים עצמם, לרוב, שקועים באבל ובניסיון לקלוט את הקהל הרב. את החסידים ה"רגילים" קשה מאוד לקבל כבשגרה בזמן שכזה. "כאשר נכנסתי אל הבית איתרתי כיסא פנוי וישבתי במרחק, המתנתי שהאזור שליד הרבי יתפנה ואני אגש לומר את המילים שאומרים בעת ניחום אבלים. האדמו"ר הבחין בי לפתע וסימן לי להתקרב. ניגשתי, מופתע שהוא בכלל הבחין בי. הרבי ניסה למצוא לנו במקום בו יש כמה ס"מ של שקט למשהו אישי..." הרב שטטנר עוצר בהתרגשות ומדגיש נקודה נוספת שקרתה - מעין סיפור בתוך סיפור: התקרבותי אל האדמו"ר והתכופפתי לכיוונו. הן יושב הוא על כיסא נמוך עקב דיני האבלות, וראיתי שרצונו שנדבר בפרטיות. לאדמו"ר היה נדמה משום מה שאני נרכן על ברכיי לעברו. הוא נדרך! "אסור ליהודי לשבת על הברכיים", אמר לי באידיש, כשכמובן, כוונתו לכך שאינו מרשה שאכרע ברך בגללו. הרגעתי אותו שאני בסך הכל כופפתי את רגליי מעט, אבל אני עדיין עומד, ואז הוא נרגע. ראיתי שזה מה שתופס אותו כרגע, שאני לא אתאמץ יתר על המידה עבורו. ועכשיו תשמעו מה היה חשוב לו לשאול: "כמה חודשים קודם לכן קרובת משפחתי עברה מצב רפואי כלשהו שהזיק טיפול ומעקב, נכנסנו כמובן אל הרבי שבירך שהכל יעבור בשלום, והפנה אותה לרופאים המטפלים בבעיה זו. כעת, כשנכנסתי לנחמו באבלו, זה כל מה שהטריד אותו..." מן הסתם שהיו עוד מאות מקרים שבאו לפניו מאז שהיינו אצלו, וכעת הוא נמצא באבלו על אחיו וראיתי עד כמה שהאובדן כואב לו. אבל הוא זכר שלפני שבועיים הייתה בדיקה, הוא מעוניין לדעת שהכל בסדר!..." נקודה נוספת שהאדמו"ר בעצמו סיפר: "מאז השואה, אמר האדמו"ר, אינני מסוגל לראות ילד שבוכה או סובל. אני מעניק להם אהבה מלוא חופניים - נרגש האדמו"ר עד עמקי נשמתו, ואמר בפשטות את המשפט הבא, שכנראה חשו כלפיו המוני בניו היחידים - והם מחזירים לי אהבה..." הרב שטטנר מסיים שלפני כשלושים שנה ומעלה, נכנסו הוא ורעייתו אל חדרו של האדמו"ר לצורך ברכה וייעוץ, והאדמו"ר קם ממקומו, נכנס לחדר פנימי, הביא צעצועים המתאימים לגילו של בנם הפעוט, ואף התיישב ממרומי 60 שנותיו להראות לו כיצד משחקים בהם ...

רק אז ישב לשמוע את שאלתם

פעם אחת איש הלך להתבודד, פתאום הוא ראה אריה. האריה שאל את האיש: מה זה הספר שיש לך ביד? אומר האיש: תהילים. והאיש שאל את האריה: ומזה הספר שיש לך ביד? האריה עונה: ברכת המזון

ה' משבח את מעשהו של פנחס (מהפרשה הקודמת), ומבטיח לזרעו כהונת עולם. בני ישראל עורכים מפקד לשבטים בערבות מואב. בנות צלופחד באות אל משה בטענה שלאביהן אין בנים, ולכן לא יהיה ממשיך למשפחתו ולנחלתו. הן רוצות, למרות שזו זכות של הבנים במשפחה, לרשת את הנחלה. ה' מקשיב לבקשתן, ומורה על כך בחוק – מי שאין לו בנים, הבת יורשת את הנחלה. ה' מזכיר למשה שלא יוכל להיכנס לארץ, ואומר לו לעלות על ההר לראות אותה מרחוק. משה מוטרד: מי ימשיך להנהיג את העם? וה' מכריז על יהושע בן נון לממשיכו. משה ממנה את יהושע. בהמשך הפרשה – פירוט של הקורבנות, שיש להקריב יום יום ובמועדי השנה.

פנחס בן אלעזר חירף נפשו למות על קדושת שמו יתברך בהורגו את זמרי בן סלוא וכזבי בת צור, זמרי בן סלוא היה גיבור חיל ואילו פנחס היה עוד נער צעיר, ובכל זאת פנחס עשה מעשה נועז ומסר נפשו על קדושת שמו ותברך. אמר הקב"ה, "יש אדם שמוכן למסור נפשו על קדושת שמו? זכאי הוא לקבל שכר, הנני נתן לו את בריתי שלום, בדין הוא שיטול שכרו" (במדבר רבה כא, א). ונשאלת השאלה, הרי גם משה רבינו ואהרן הכהן מסרו נפשם על כלל ישראל, ובכל זאת לא קיבלו הבטחת "בריתי שלום" ומדוע דווקא פנחס זכה להבטחה זו? המפרשים מסבירים זאת במשל למלך שהיה חובב צייד ויצא יום אחד לצוד יחד עם משרתו, תוך כדי הליכתם נקלעו לעברם שלושה שודדים שאיימו להרוג את המלך ולקחת את כל הממון שעליו. נעמד המשרת הצעיר שלא ידע עד עתה להחזיק חרב אלא רק להגיש מאכל ומשקה ולסדר את שולחן המלך, לקח את חרבו של המלך, נלחם בעוז ובגבורה בשודדים והכה בהם עד שהרגם ובכך הציל את המלך. כשחזר המלך בחזרה לארמונו עשה סעודה גדולה והכריז יום טוב ושמחה לכל בני עירו והזמין למסיבתו את כל השרים והרוזנים החשובים. תוך כדי הסעודה הרים המלך על נס את משרתו הנאמן שהציל את חייו והעניק לו אות הצטיינות ופרס כספי בסך מיליון דולר מבית המלכות. כולם הריעו למשרת המלך, גידלוהו ורוממוהו על שהציל את מלכם ממוות בטוח. עברו כמה חודשים והחליט המלך שוב לצאת לצוד ציד, ולשם כך לקח עמו את אחד מחייליו החזקים והגיבורים הראוי ביותר לשמש כשומרו האישי של המלך. והנה, כשכנס המלך לעובי היער הקיפוהו חמשה שודדים ואיימו להורגו, מיד החייל הגיבור הוציא את חרבו והכה בהם שוק על ירך והחזיר את המלך לארמונו בעטרת ישועה ועטרת ניצחון בשלום ושלווה השקט ובטח. ציפה החייל שגם עבורו יערוך המלך סעודה גדולה ויעניק לו צל"ש על מסירות נפשו להצלת המלך, אך המלך לא עשה כמבוקשו, לא ערך מסיבה ולא העניק לו שום אות הצטיינות. ניגש החייל הגיבור לפני המלך וביקש לשאול שאלה, תנתן לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי (מושאל מאסתר ג, ג). כן, שאל בני שאל, ענה המלך. לפני כששה חודשים עשה אדוני המלך מסיבה גדולה לנער המשרת והעניק לו אות מלכות וסכום כספי גדול מאת המלך, ועתה נפשי בשאלתי, הלא הוא הרג בסה"כ שלושה שודדים ואילו אני הרגתי בעוז ובגבורה חמשה שודדים ובכל זאת המלך לא ערך בעבורי מסיבה ולא שיבח והרים אותי על נס. "התשובה היא פשוטה", ענה המלך, "מדוע אעשה בעבורך מסיבה, הלא אם לא היית מציל אותי היו צריכים לערוף ראשך, זהו תפקידך. להציל את מלך, אתה מקבל כל חודש משכורת שמינה מאד מאת המלך, אוכל את המאכלים הבריאים ביותר על חשבון המלך, מקבל צ'ופרים ורופא אישי צמוד מאת המלך על מנת שתהיה בריא וחזק כדי שאם יבוא יום ותצטרך להציל את המלך תחרף נפשך ותעשה זאת. אבל הנער המשרת שהציל את חיי לא היה מיומן בטכניקות מלחמה וגם לא קיבל משכורת שמינה והטבות מאת המלך, ובכל זאת חירף נפשו להצילני ולכן בדין הוא שיטול שכרו." זהו המשל, והנמשל, פנחס בן אלעזר לא היה מחויב לעשות מה שעשה עבור עם ישראל, היו אנשים גדולים ונכבדים ממנו שהיו צריכים לעשות זאת, ובכל זאת הוא חירף נפשו למען עם ישראל, לכן בדין הוא שיטול שכרו, הנני נתן לו את בריתי שלום.

הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

שאלה: האם מותר להתחנף לאנשים שאינם שומרי מצוות? מבואר שם במסכת סוטה, שעל המחניף לרשע נאמר, "אמר לרשע צדיק אתה יקבהו עמים יעממוהו לאומים". כלומר, מי שאומר לרשע: אתה צדיק! הרי הוא מקולל. ומרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל בספרו ענף עץ אבות (עמוד קצב), הביא, שמכל מקום מצוה להוכיח את הרשעים (להעיר להם על מעשיהם) בדרכי נועם, ואין צורך ותועלת בכלל למחות בידם בתקיפות. והביא שכך מבואר בספר משלי, שמיד לאחר שנכתב: "אמר לרשע צדיק אתה, יקבהו עמים יעממוהו לאומים". נאמר: "ולמוכיחים ינעם ועליהם תבוא ברכת טוב". מרן זצ"ל דאג לדבר בנעימות עם אדם זה ועם אחרים הדומים לו, כדי לקרבם לתורה, והיה מרן זצ"ל אוהב אותם באמת, כי כל ישראל בתשובה שלימה.

לא לקרוא בשעת תפילה וקריאת התורה

הלכות – החפץ חיים

פתיחה – לאוין, ה - ועובר גם המספר בלאו (דברים ח' י"א) "הישמר לך פן תשכח את ה' אלוהיך" שהוא אזהרה לגסי הרוח. כי כיון שהוא מלעיג על חבירו, מן הסתם הוא מהשיב את עצמו לחכם ולאיש באנשים. כי אילו היה מכיר את נגעי עצמו, לא היה מלעיג לחברו. וידוע מאמר חז"ל בסוטה (ד:): שעוון הגאווה קשה הוא עד מאוד, כמו שמובא שם שעבור זה אין עפרו ננער לתחיית המתים. והוא כעובד כוכבים ומזלות, ושכינה מיללת עליו, ונקרא תועבה. ובפרט אם בסיפור הזה של לשון הרע הוא מכבד את עצמו, בוודאי עובר בלאו זה. מלבד מה שכרתוהו ז"ל מעולם הבא ואמרו (ירושלמי פרק ב' הלכה א'): "המתכבד בקלון חברו- אין לו חלק לעולם הבא".

שבת שלום